

Kauhavan Ratsastusseura ry.

Kenttäratsastus tutuksi

Aisapari Kehittämishanke

"Kenttäratsastusosaaminen kansainväliselle tasolle"

Taustaa hankkeesta

Kauhavan Ratsastusseura KaRS:n strategiassa vuosille 2018-2022 on määritelty Kauhavan ratsastusseuran jäsenten osaamisen kehittäminen meille uuden kilpailulajin eli kenttäratsastuksen osalta. Strategia on jatkumo investointihankkeessa hankitun kilpailukaluston sekä Härmän vanhan raviradan alueelle rakennetun maastoesteradan hyödyntämiseen harjoitus- ja kilpailukäytössä.

Tässä hankkeessa haluttiin tehdä seuralle kenttäratsastuksen kilpailu- ja harrastetoimintaa varten ohjeistus, jolla lisätään tietoisuutta lajista.

Toteutuneet toimenpiteet

Tietotaitoa ja parhaita käytäntöjä haettiin kolmen opintomatkan muodossa, joista kaksi suuntautui ulkomaille: Ensimmäinen Ruotsiin ja toinen Puolaan. Kotimaan opintomatkaksi tehtiin Lempäälän Ranskalaisen viikonlopun kenttäratsastuskilpailuihin. Ruotsalaisen ratsastusseura Botkyrka Ridklubbin kanssa aloitettiin ystävyysseuratoiminta, joka mahdollistaa tietotaidon vaihdon seurasatasolla jatkossakin.

Hankematkat olivat avartava ja opettavainen kokemus, ja matkakohdevalinnat erittäin onnistuneita. Ensimmäinen matka tehtiin syyskuussa vuonna 2018 naapurimaahamme Ruotsiin, jossa tutustuimme heidän seuransa toimintaan, ja osallistuimme 2-päiväisten aluetason kenttäratsastuskilpailujen järjestämiseen auttamalla ratojen rakentamisessa sekä kokeilemalla maastoestetuomarina olemista. Seuraavana keväänä huhtikuussa matkasimme Puolan Sopotiin, jossa on upea kansainvälinen kilpailukeskus. Puolassa näimme vaativan tason 3-päiväiset kilpailut, hienon kenttäradan sekä isojen kilpailujen järjestelyt. Kotimaan kenttäkilpailuissa kävimme kahdesti, ensin pienellä porukalla naapuriseuramme Nykarleby Ridklubbin seuratason kilpailuissa 2020 kesäkuussa, ja isomman retken järjestimme Lempäälän SM-tason kenttäkilpailuihin heinäkuussa 2021. Kolmeen erilaiseen kilpailuun tutustuminen lisäsi hyvin ymmärrystämme eritasoisten kenttäratsastuskilpailujen järjestämisen osalta. Lisäksi saimme paljon uusia ideoita maastoesteiden materiaaleista rakenteesta ja rakentamisesta.

Yleistä kenttäratsastuksesta

Lajin historiallinen tausta ja kehitys

Kenttäratsastus lajina on vanha, se on ollut alun perin armeijassa testinä siitä soveltuuko hevonen armeijan käyttöön - eli on tottelevainen, rohkea ja turvallinen. Kenttäratsastus on ollut olympialaji vuodesta 1912 lähtien. Suomalaisetkin menestyivät jo ennen toista maailmansotaa kohtuullisesti kansainvälisellä tasolla: suomalaisupseeri Hans Olof von Essen saavutti vuoden 1928 kesäolympialaisten kenttäkilpailussa 5. sijan. Tähän mennessä suomen menestyksekkäin kenttäratsastaja on Piia Pantsu, jonka saavutuksia ovat maailmanmestaruuspronssi vuodelta 2002, sekä voittoja ja sijoituksia maailman vaativimmista kenttäkilpailuista. Nykypäivänä kansainvälisillä kilpamentillä tunnettuja suomalaisia ovat mm. Sanna Siltakorpi ja Elmo Jankari.

Monipuolinen kuninkuuslaji

Kenttäratsastuksesta käytetään usein nimitystä ratsastuksen kuninkuuslaji. Kolmivaiheinen kilpailu vaatii hevoselta ja ratsastajalta luottavaista yhteistyötä, nopeutta ja kestävyyttä.

Kaikki kolme osakoetta - kouluratsastuskoe, maastokoe ja esteratsastuskoe - ratsastetaan samalla hevosella. Kokeiden keskinäinen painoarvo on sellainen, että maastokoe on selkeästi vaativampi kuin kaksi muuta koetta yhteensä. Kenttäratsastuskilpailun kokonaistulos muodostuu koulukokeessa saavutetuista pisteistä, kestävyys/maastokokeen virhepisteistä ja estekokeen virhepisteistä. Voittaja on ratsukko, jonka kolmessa osakokeessa saama yhteenlaskettu miinuspistemäärä on pienin

- **Koulukokeessa** tuomarit arvostelevat ratsukon suoritusta samalla tavalla kuin kouluratsastuskilpailuissa. Saadut kokonaispisteet muunnetaan miinuspisteiksi ja vähiten miinuspisteitä saanut ratsukko johtaa kilpailua ennen seuraavaa osakoetta.
- **Rataesteratsastuskoe** suoritetaan esteradalla, johon kuuluu 10-15 estettä, jotka on rakennettu putoavista puomeista, lankuista ja muurilaatikoista. Saadut virhepisteet lisätään koulukokeen tulokseen.
- **Maastokoe** on kenttäkilpailun sielu. Siinä punnitaan ratsukon kyky ylittää nopeasti kiinteitä maastoesteitä sekä pitkässä kilpailuissa myös hevosen kestävyyttä ja palautumista. Maastoesterataan saattaa kuulua jopa yli 30 ripeässä laukassa hypättävää kiinteää estettä. Hevoset hyppäävät yli tukkien ja ojien, pudottautuvat ja kiipeävät penkereitä, hyppäävät veteen, vedessä ja vedestä pois.

Pitkässä kilpailussa maastoesterata on matkaltaan selvästi lyhyen kilpailun rataa pidempi. Pitkä kilpailu ratsastetaan kolmena päivänä: koulukoe ensimmäisenä, täysimittainen maastokoe toisena ja estekoe viimeisenä päivänä. Hevosen ja ratsastajan kunto ja maastokokeesta palautuminen joutuvat koetukselle.

Lyhyessä kilpailussa rataestekoe voi olla joko ennen maastokoetta tai sen jälkeen, mutta pitkässä kilpailussa rataestekoe on aina viimeinen osakoe. Näin siis pitkä kilpailu mittaa myös selkeästi enemmän hevosen palautumista maastokokeesta.

Lyhyt kilpailu ratsastetaan yhtenä tai kahtena päivänä. Lyhyen kilpailun tavoite on kehittää hevosia ja ratsastajia kenttäratsastuksen kolmessa lajissa. Vaatimustasoltaan lyhyt on vastaava kuin pitkä kilpailu, mutta maastokokeessa matka on lyhyempi ja hyppyjä hieman vähemmän ja tarkoituksena ei ole asettaa kovalle koetukselle hevosen fyysistä voimaa tai kestävyyttä, vaan kehittää sen teknistä taitoa, rohkeutta ja hyppykykyä.

Suomessa järjestetään yleisimmin vain lyhyitä kenttäratsastuskilpailuja.

Kenttäkilpailussa eläinlääkäri tarkastaa hevoset ajoittain ja nämä tarkastukset ovat tärkeä osa kilpailua. Suoritukseen pääsee vain hyvinvoivalla hevosella.

Kuva: Sopot Puola 27.4.2019 kansainvälinen FEI CCI 4 -kenttäkilpailu*

SRL:n kilpailujärjestelmä

Kilpailujärjestelmän kuvaus

1. Lajit

Olympialajit ovat este-, koulu- ja kenttäratsastus. Muut lajit, joissa Suomessa kilpaillaan liiton alaisilla säännöillä ovat valjakkoajo, vikellys, matka-, para- ja lännenratsastus. Lisäksi ovat askellajikilpailut (islanninhevokset), joilla on oman kattojärjestön lajisäännöt.

2. Kilpailutasot

2.1 Seurakilpailut

Seurakilpailut ovat kouluttavia, paikallisia kilpailuja. Kilpailuihin osallistuminen vaatii seuran täys- tai perhejäsenyyden ja seurakilpailuluvan. Seurakilpailussa luodaan kilpailutilanteen mukaiset olosuhteet ja käytetään pätevyyden omaavia toimihenkilöitä, joista vähintään yhdellä on voimassaoleva toimihenkilölisenssi. Seurakilpailuissa voidaan jakaa esine- tai rahapalkintoja. Kilpailuluokkien arvosteluperusteet voidaan määritellä tarkemmin lajisäännöissä. Seurakilpailuja voivat järjestää ratsastusseurat, SRL:n jäsen tallit ja yhteisöjäsenet, jotka ovat hakeneet oikeutta kilpailujen järjestämiseen. Seurakilpailuissa on useissa lajeissa erilaisia helpotuksia kilpailuasussa, esim. kypärän käyttö pakollista, mutta asu on muuten vapaa.

2.2 Aluekilpailut

Aluekilpailut ovat avoimia kaikille alue-, kansallinen/kansainvälinen B-, kansallinen/kansainvälinen A -kilpailuluvan omaaville ratsastajille jotka kilpailevat hevosilla/poneilla, ja joiden vuosimaksu on maksettu kyseiselle kaudelle. Kilpailun toimihenkilöinä tulee olla voimassaolevan toimihenkilölisenssin omaavat tuomarit ja ratamestarit. Eläinlääkärin ja lääkärin/ensiapuhenkilöstön läsnäolo vaaditaan lajisääntöjen määritelmän mukaan. Kilpailuissa jaetaan raha- ja /tai esinepalkintoja kilpailukutsussa mainituin perustein. Aluekilpailuita voivat järjestää ratsastusseurat, SRL:n jäsen tallit ja yhteisöjäsenet, jotka ovat hakeneet oikeutta kilpailujen järjestämiseen. Ratsastajan tulee olla SRL:n täys- tai perhejäsen.

2.3 Kansalliset kilpailut

Kilpailut ovat avoimia kaikille kansallinen/kansainvälinen B- ja kansallinen/kansainvälinen A -kilpailuluvan omaaville ratsastajille hevosilla/poneilla, joiden vuosimaksu on maksettu kyseiselle kaudelle. Kilpailun toimihenkilöinä tulee olla voimassaolevan toimihenkilölisenssin omaavat tuomarit ja ratamestarit (B-, A-, tai KV-toimihenkilöoikeus). Eläinlääkärin ja lääkärin/ambulanssin läsnäolo vaaditaan lajisääntöjen määritelmän mukaan. Kilpailuissa jaetaan raha- ja/tai esinepalkintoja kilpailukutsussa mainituin perustein. Kansallisia kilpailuita voivat järjestää ratsastusseurat, SRL:n jäsen tallit ja yhteisöjäsenet, jotka ovat hakeneet oikeutta kilpailujen järjestämiseen. Kilpailuissa käytetään virallista kilpailuasua. Ratsastajan tulee olla SRL:n täysjäsen.

2.4 Kansainväliset kilpailut

Suomen Ratsastajainliitto voi järjestää yhteistyössä jäsenseurojensa tai muiden sopimustahojen kanssa kansainvälisiä kilpailuita Suomessa. Kansainväliset kilpailut anotaan kansainväliseltä liitolta (FEI) edellisvuoden lokakuun alkuun mennessä. Ratsastajalla tulee olla voimassaoleva kansainvälinen kilpailulupa ja hänen tulee olla rekisteröitynyt FEI:n ratsastajarekisteriin. Hevosella/ponilla tulee olla voimassaoleva kansainvälinen kilpailupassi ja sen tulee olla rekisteröity FEI:n hevosrekisteriin. Ratsastaja ei voi itse ilmoittautua kansainvälisiin kilpailuihin, vaan osallistumisoikeudesta ja kilpailuun ilmoittamisesta vastaa SRL. Ratsastajan tulee olla SRL:n täysjäsen.

Kilpailukutsut julkaistaan netissä SRL:n ylläpitämässä kisapalveluohjelmassa eli "Kipassa" (www.kipa2.ratsastus.fi) ja tulokset julkaistaan ratsukko kohtaisesti kansainvälisillä tulospalvelusivuilla <https://online.equipe.com> josta voi seurata tuloksia reaaliajassa.

Lisätietoa kilpailuista löytyy SRL:n sivuilta www.ratsastus.fi
<https://www.ratsastus.fi/kilpailu-ja-valmennus/>

3. Kilpailujen avoimuus kotimaisissa kilpailuissa

Kilpailut voivat olla avoimia kaikille tai osallistumisoikeutta voidaan rajoittaa koskemaan vain kilpailukutsussa mainittua ryhmää.

3.1 Kilpailukutsun perusteella rajoitettavat ryhmät ovat mm:

- * Poniratsastajat: ratsastaja, joka täyttää 16 vuotta saa kilpailla ponilla kalenterivuoden loppuun. Ponin korkeus enintään 148 cm.
- * Iso poni: 141–148 cm (148,1–148,9 pyöristetään alaspäin)
- * Pieni poni: enintään 140 cm (140,1–140,9 pyöristetään alaspäin) (valjakkoajossa 120 cm ja alle). Esteratsastuksessa pienille poneille voidaan järjestää luokkia, jotka hypätään tasoituksella. Tällöin 4 - 6 estettä lasketaan pienille poneilla. Sarjavälit lyhennetään pienille poneille/poneille.
- * Lapsiratsastajat: 12-14 v. Kilpailuoikeus hevosilla lajisääntöjen mukaisesti luokkiin, mikäli kutsussa ko luokka avoin myös lapsiratsastajille. Ratsastaja saa kilpailla 14 vuotta täytettyään kalenterivuoden loppuun lapsiratsastajana.
- * Juniorit: 14 - 18 v. Ratsastaja saa kilpailla 18 v täytettyään kalenterivuoden loppuun juniorina.
- * Nuoret: 16 - 21 v. Ratsastaja saa kilpailla 21 v täytettyään kalenterivuoden loppuun nuorena ratsastajana.
- * Seniorit: 18 v. ja vanhemmat
- * Hevoset: 4-8 -vuotiaat hevoset. Voidaan rajoittaa vain yhden ikäryhmän kilpailuksi.
- * Kutsun avulla voidaan myös rajata osallistumisoikeutta aikaisempien saavutusten perusteella: Esim. avoin kansallisella tasolla kilpailemattomille ratsastajille; avoin aluekilpailuissa sijoittumattomille ratsukoille jne.

Kenttäratsastuksen kehitys

Kenttäratsastus on aikojen saatossa myös muuttunut paljon. Turvallisuusasioihin on nykyään kiinnitetty entistä enemmän huomiota, ja vaatimustasoja ollaankin helpotettu ajan myötä. Ennen kisat kestivät 3 päivää, nykyään yleisemmin 1-2 päivää. Helppojen luokkien korkeutta on madallettu siten, että 60 cm luokatkin ovat jo virallisia luokkia.

Maastoesteet ja pakolliset varusteet

Maastoesteet ovat perinteisesti kiinteitä esteitä, joko luonnonesteitä muistuttavia (esim. kaatuneet puunrungot), rakennettuja kiinteitä esteitä (esim. laavu/sianselkä ym.), erilaisia ”esineitä” (kuten vene, laitur, piknik-pöytä, pieni talo jne.) tai penkereitä eli banketteja, joissa on ylös/alashyppyjä. Turvallisuuden parantamiseksi puomeihin on kehitetty ns. MIM-järjestelmäkannattimet, jolloin yläpuomi heilahtaa paikaltaan jos hevonen osuu siihen normaalia lujemmin.

Esteet voivat olla myös kuivahautoja ja vesiesteitä (ei pakollinen 60 cm luokissa). Vesieste on noin 10-30 cm syvä ja reunoiltaan tasaisen matala, ns. ”luonnonrantamallinen”.

Jokaisen kilpailussa ratsastettavan luokan maastoesteet sijaitsevat yleensä samalla radalla, josta ne korkeuden ja vaikeusasteen mukaan valikoidaan kunkin luokan ratsukoille hypättäväksi. Esteet on merkitty ja numeroitu siten, että joka luokalle numeron taustalla on oma värinsä.

Radalla esteissä voi olla ns. ”chicken way” eli reitti, joka on vaihtoehtoinen helpompi tapa suorittaa kyseinen tehtävä. Chicken way yleensä pidentää ratsastettavaa matkaa, ja näin ollen tämä valinta vie enemmän aikaa kuin alkuperäinen este.

Ratsastajan pakollisiin varusteisiin kuuluu turvaliivi ja hyväksytty kypärä. Hevosella olisi hyvä olla suojat, ja lisäksi hevosta voi rasvata jaloista, jotta esteeseen koskettaessaan se ei niin helposti takerru esteeseen kiinni. Nurmihokit ovat suotavat riippuen olosuhteista ja radasta.

Miten virhepisteet lasketaan ja mikä on ihanneaika?

Virhepisteiden laskenta eroaa muihin ratsastuksen lajien verrattuna. Kaikkien osakokeiden pisteet muutetaan virhepisteiksi kertoimella kerrottuna. Kerroin on suurin maastoesteillä, koska se on lajin vaikein osuus.

Esim: Jos kouluradalta saa keskiarvon 65,00%, se muutetaan virhepisteiksi seuraavasti: $(100 - 65) \times \text{kerroin } 1,5 = -52,5 \text{ vp}$. Rataesteissä saadut virhepisteet lasketaan tämän päälle suoraan sellaisenaan miinusmerkkisinä (12 vp on siis -12 vp). Maastosta saa virheitä -20 vp kieltäytymisestä/-40 vp toisesta kiellosta samalle esteelle. Kolmannesta kiellosta suoritus hylätään. Myös aikavirheitä tulee, jos ihanneaika ylittyy. Ihanneajat löytyvät säännöistä, tempo esimerkiksi 350 ... 450 metriä minuutissa. Luokan voittaja on se, jolla on pienimmät miinus pisteet.

Ihanneaikaa voi harjoitella esimerkiksi laukkaamalla raviradalla. Tällöin jos tempo on 500m/min, 1 kilometrin kierrokseen saa kulua aikaa 2 minuuttia.

Mikä on Vet Check?

Kouluratsastusosuuden ja rataesteiden jälkeen tulee eläinlääkärin tarkistus, "vet check". Isoissa kolmen päivän kilpailuissa se on monta kertaa eri kisapäivien aikana, pienissä yhden päivän kilpailuissa kerran. Tarkastuksessa katsotaan yleensä vain liikkeet, tarvittaessa enemmänkin. Jos tarkastuksesta ei pääse läpi, hevonen viedään ns. "holding boxiin" jossa sitä voi hoitaa ja syytä etsiä. Kilpailijan kannattaa huolehtia, että hevonen liikkuu hyvin ennen vet checkiä, sillä siinä eläinlääkäri voi keskeyttää kilpailusuorituksen, ja ratsukko jää ilman tulosta.

Kuka on voittaja kaikkien kolmen lajin kilpailun jälkeen?

Vähiten virhepisteitä saanut ratsukko luonnollisestikin voittaa, mutta tasatuloksen tullessa ratkaisee sijoituksen maasto-osuuden aika, jolloin lähempänä ihanne-aikaa oleva aika voittaa. Mikäli sekin on ratsukoilla sama, niin kouluosuuden tulos ratkaisee.

Vet Check, Botkyrka Ruotsi 23.9.2018

Toimihenkilöt ja kilpailuiden järjestäminen

Ulkopuoliset toimihenkilöt

Osa kenttäkisojen toimihenkilöistä kuten **esteratamestari**, **estetuomari(t)** ja **koulutuomari(t)** ovat samoja kuin tavallisissa ko.laijen seurakilpailuissa. Lisäksi tarvitaan **tuomariston puheenjohtaja (TPJ)**, **maastoradan suunnittelija (MS)** ja **tekninen asiantuntija (TA)**. Viimeinen näistä tarkastaa, että rata on rakennettu sääntöjen mukaan, esterata on oikeanlainen ja maastopohja on sopiva.

Pienemmissä kilpailuissa vaatimuksia on helpotettu siten, että aluetasolle asti riittää yksi tuomari, ja yksi ja sama henkilö voi olla MS+TA, tai TPJ+MS.

Isoissa kilpailuissa on lisäksi paikalla **lääkäri** (tarvitaan maasto-osuuden verryttelyssä, hän antaa ratsukolle jatkoluvan, jos joku ratsastaja putoaa verryttelyssä), **eläinlääkäri** (seuraa maalin jälkeen loppuverryttelyä) ja **stewardi** valvomaan ratsastajien toimintaa ja hevosten hyvinvointia. Lisäksi voi olla vielä **controller** eli ylimääräinen stewardi, joka seuraa hevosia ja saattaa keskeyttää suorituksen kysyäkseen voiko ratsukko jatkaa.

Seuran omat toimihenkilöt

Kenttäratsastuskilpailuissa tarvitaan paljon toimihenkilöitä, esim. maasto-osuudella tarvitaan jokaiselle esteelle 1-2 maastotuomaria. 2-päiväisissä kilpailuissa samoja toimihenkilöitä voidaan kierrättää eri tehtävissä riippuen kilpailun aikataulusta. Alla listattuna kaikki mahdolliset toimihenkilöt, pienemmissä kilpailuissa osaa näistä ei tarvita.

Kuuluttaja

Kuuluttajan tehtävänä on tiedottaa kilpailun kulusta, tuloksesta ja yleistä tietoa kilpailuista. Kuuluttajalta vaaditaan kykyä puhua sujuvasti, ja tarkkaavaisuutta pysyä kilpailun muuttuvissa tapahtumissa mukana koko kilpailupäivän ajan. Hän myös informoi yleisöä, ja tietää mitä tehdään mahdollisen vaaratilanteen tai onnettomuuden aikana.

Kouluratsastusosuus

Sihteeri

Sihteeri istuu koulutuomarin vieressä, ja kirjoittaa tuomarin kommentteja pöytäkirjaan sitä mukaa kun kilpailijan rata etenee. Vaatimuksena on kyky kirjoittaa selvällä käsialalla ja nopeasti. Tämän lisäksi sihteeri tarkkailee radan kulkua kirjoittamisen ohella, jotta pystyy auttamaan tuomaria tarvittaessa. Jos kilpailuissa on paljon osallistujia, on hyvä varautua useampaan sihteerin.

Juoksija

Juoksijan työhön kuuluu pöytäkirjojen noutaminen sihteeriltä, niiden kuljettaminen tulospalveluun, ja joskus myös tulosten kuljettaminen kuuluttajalle.

Tulospalvelu

Kilpailun pöytäkirjat tuodaan tulospalveluun, jossa lasketaan tulokset. Pöytäkirjoista syötetään pisteet tulospalveluohjelma Equipe Onlineen. Tulokset tulisi syöttää mahdollisimman nopeasti kunkin suorituksen jälkeen, jolloin ne saadaan näkymään saman tien netissä. Näin kuuluttaja, kilpailijat ja yleisö saavat niistä tiedon ja pysyvät reaaliajassa mukana tuloslaskennassa. Kilpailujärjestelyistä riippuen pöytäkirjat palautetaan kilpailijoille joko heti tai luokan loputtua.

Porttivahti

Porttivahti huolehtii, että kilpailijat tietävät kuka on seuraavana vuorossa. Jos ratoja on useita, hän kertoo ratsastajalle millä radalla suoritus tapahtuu. Kuuluttaja voi korvata porttivahdin, mikäli kilpailut ovat pienet tai niissä on vain yksi koulurata.

Esteratsastusosuus

Ratahenkilökunta

Esteradalle tarvitaan useita henkilöitä rakentamaan rata ennen kilpailua, nostamaan kilpailusuorituksen aikana pudonneet estepuomit, ja tarvittaessa muuttamaan rataa luokkien välissä. Ratamestari huolehtii esteiden oikeasta sijoittelusta ja korkeuksista.

Verryttelyalueen vahti

Verryttelyssä tarvitaan henkilö(t) jotka seuraavat verryttelyn kulkua, nostavat ja laskevat esteitä sekä pitävät huolen, että verryttelyssä on yhtä aikaa sopiva ja sallittu määrä ratsukoita. He myös huolehtivat, että verryttelyä seuraavat valmentajat ja tukijoukot ovat alueella turvallisessa paikassa.

Porttivahti

Esteradalla tarvitaan hyvä porttivahti, joka tiedottaa tuomaritorniin starttaavan ratsukon numeron. Ratsukot saavat tulla radalle haluamassaan järjestyksessä säännöissä määrätyn ajan kuluttua. Porttivahti antaa luvan tulla radalle, ja infoaa muita ratsastajia kuka on seuraavana vuorossa.

Tuomaritornin henkilökunta

Tuomaritornissa toimii virallisen estetuomarin apuna useita henkilöitä riippuen kilpailun tasosta, mm. ajanottaja(t), tulospalveluohjelman käyttäjä ja kuuluttaja.

Maastoesteosuus

Maastoratahenkilökunta

Maastoestetuomarit ovat yhden tai useamman esteen lähellä, ja seuraavat esteen tapahtumia kilpailun aikana. He tuntevat säännöt niin, että osaavat tuomaroida esteen lähestymisen tapahtumat (useimmiten kieltäytymiset ja ohiratsastukset), ja määritellä

esteiden ylityksessä tapahtuneet virheet. Maastoestetuomarit viheltävät pilliin ratsukon lähestyessä estealuetta, ja varoittavat siten katsojia pysymään poissa suorittavan ratsukon tieltä. Suorituksen jälkeen he informoivat langattomilla puhelimillaan tulospalvelua esteen suorituksesta, ja montako virhepistettä ratsukko mahdollisesti sai esteellä.

Radioliikenteen kuuntelija

Kilpailuissa maastoradan henkilökunnan viestien perusteella täytetään tulospöytäkirjaa, johon radioliikenteen kuuntelija kirjaa ylös tapahtumat maastoesteradalla. Hän myös informoi tarvittaessa kuuluttajaa.

Lähtettäjä

Maastoesteradan alussa olevalle lähtöalueelle tarvitaan lähtettäjä(t), joka antaa ratsukolle lähtöluvan ratsukolle lähtöpaikalla. Lähtettäjä huolehtii, että suoritustaan aloittava ratsukko on oikeaan aikaan oikeassa paikassa. Hän myös informoi ratsukoita mahdollisista muutoksista, sekä ilmoittaa valmistautuville ratsukoille heidän tulevasta lähtövuorostaan.

Ajanottaja

Maastoradalla on yleensä suorittamassa monta ratsukkoa yhtäaikaaisesti, sillä lähdöt tapahtuvat muutaman minuutin välein. Tämän vuoksi ajanottoon tarvitaan useita henkilöitä varmistamaan oikean tuloksen saaminen jokaiselle ratsukolle.

Muut kilpailun aikaiset toimihenkilöt

- parkkeeraaja(t) joka saa ohjattua kaikki kilpailijoiden ja katsojien ajoneuvot oikeille parkkipaikoille tilaa säästäten ja järjestykseen.
- toimihenkilöiden ruokahuolto, kilpailupäivän aikana saattaa olla jopa 50 toimihenkilöä ruokittavana.
- maastoradan korjaajat; mikäli kilpailun aikana tarvitsee jollain esteellä tai estepohjalla tehdä korjauksia, esim. naulaamalla, esteköysiä uudelleen sitomalla tai radan pohjaa kunnostamalla.

Seura- ja aluetason kilpailut Suomessa, aluemestaruus

Nykarleby Ridklubb järjesti kilpailut kesäkuussa v.2020, joissa ratsastettiin 1 seuraluokka (60 cm) ja 2 aluetason 80 cm luokkaa. Kilpailut olivat Pohjanmaan alueen mestaruuskilpailut. Kilpailuja järjestäneellä seuralla oli käytössään maneesi, ulkokenttä sekä aivan alueen vieressä oma kenttäratsastusrata, joka on tehty tallin viereiselle mäkiselle alueelle (kaupungin entinen maisemoitu kaatopaikka-alue). Seura saa käyttää kilpailualueena myös tallialueen viereistä harjoitusravitataa.

Esteet Uudessakaarlepyyssä olivat värikkäitä

Vesieste luonnonkauniilla paikalla

Yllä: Kuivahauta, jossa käytetty purua linjana

Portaat ylös-hyppyjä, vasemmalla seuraluokan este.

Vasemmalla risueste ja takana valkoinen kolmion muotoinen laavu. Oikealla siirrettävä tukki. Jokainen siirrettävä este tulee kiinnittää alustaansa jotta se ei pääse liikkumaan (oik.ylhäällä kiinnitys on tehty raviradan pohjaan rautatapilla).

Vasemmalla jonoon sijoitettuja eri korkuisia maastoesteitä: Laavu sekä 2 taloa.

Oikealla Pohjanmaan alueen mestaruuden voittanut ratsukko suorittamassa vesiesteellä ylöshyppyä.

2-päiväiset aluetason kilpailut, luokat 60 cm – 110 cm

Kilpailut pidettiin Ruotsissa Botkyrkan kunnassa, joka sijaitsee Tukholmasta 10 km etelään. Kilpailujen järjestämisestä vastasi paikallinen iso ratsastusseura Botkyrka Ridsällskap rf. Seura toimii kunnan omistamalla ja ylläpitämällä alueella, jossa on useita talleja, maneesi ja ratsastuskentät. Kenttärata ja muu kilpailualue sijaitsi tallien viereisellä luonnonsuojelu-alueella, jota seura saa käyttää kenttäkilpailujen järjestämiseen. Kilpailualueen maasto on vaihtelevaa, siellä on sekä peltoa, metsäsaarekkeitä ja kumpuilevia nousuja ja laskuja. Alueella on iso hiekkakenttä ja kaukalomallinen koulurata sekä hiekkapohjainen verryttelyalue.

Kilpailut olivat Ruotsin kansallisen tason 2-päiväiset kilpailut ja sisälsivät myös yhden seuratason luokan poneille. Luokat kansallisella tasolla olivat poneille 80 – 90 cm ja hevosille 90 cm, 100 cm ja CNC*-yhden tähden kansalliset 110 cm korkeudella. Kilpailuissa oli noin 150 starttia. Lauantaina ratsastettiin sekä koulu- että esteosuus, ja sunnuntaina maastokokeet.

Osallistuimme kilpailujen järjestämiseen perjantaina ennen kilpailujen alkua kokoamalla este- ja kouluratsastusratoja sekä valmistelemalla maastoesteitä kilpailukuntoon. Näistä kilpailuista saimme eniten käytännön vinkkejä omaan toimintaamme, ja samalla paikallisesta ratsastusseurasta tuli ystävyysseuramme.

HANKEMATKALAISTEN TEKEMIÄ HUOMIOITA KILPAILUISTA:

ESTERATAOSUUS:

Esterata oli rakennettu pellolle, jonka pohja oli joskus pohjustettu sepelillä ja sen päälle oli kasvatettu ruohopohja. Näin kenttä kesti normaalia enemmän käyttöä, tosin ollen jonkun verran jo epätasainen. Esteradan pohjaa hoidettiin vanhasta maatalouskoneesta tehdyllä jyrällä, johon oli lisätty painoja.

Isolle kentälle oli saatu rakennettua kaikki radat yhtä aikaa. Esteradan esteet olivat perusesteitä, ja johtimia oli käytetty kohtuullisen paljon. Kaikkien luokkien erikorkuiset esteet ovat samalla radalla, ja estenumeroiden pohjaväri erotti esteet toisistaan (pohjaväri oli sama kuin kilpailijan numerolapun väri). Ratapiirroksat löytyivät piirrettynä kanslian seinästä, ja ratoihin sai käydä tutustumassa jalan koska tahansa, myös kesken kilpailua kuten Suomessakin. Radan kävely tapahtui samaan aikaan kun radalla oli suoritettava ratsukko, mikä on hieman haasteellista, koska ratoja oli useampia. Radan kävelijä ei välttämättä tiedä suorittavan ratsukon rataa, ja voi siksi olla vahingossa radalla suorittavan ratsukon tiellä.

Kilpailua ennen satoi ja maa oli muutoinkin kostea, joten pohja huononi loppua kohti ja kaarteet olivat liukkaat. Onnettomuuksia ei kuitenkaan sattunut. Ratsukoille sattui jonkin verran radan unohduksia, koska kentällä oli useampi rata rakennettuna. Radalla sai olla vain yksi kerrallaan eli suoritettava ratsukko. Esteiden verryttelyalue oli kauempana radasta, mutta aivan radan vieressä oli myös pieni verryttelyalue jossa pystyi hyppäämään verryttelyhyppyjä.

Alla: Estekenttä, kentän laidalla oli toimihenkilöille omat pienet "kopit"

Kilpailujen varikkoalue oli sisääntuloalueen viereisellä pellolla, jossa oli hyvin tilaa hevoskuljetusautoille.

Maastoesteet viimeisteltiin puiden oksilla sekä esimerkiksi kuusilla, jotka toimivat johteina esteille.

KOULURATAOSUUS:

Este- ja kouluratsastus kilpailtiin molemmat kilpailujen ensimmäisenä päivänä. Kouluratoja oli yhteensä 3, 2 normaalilla kentällä ja yksi hieman poikkeava ”kaukalo-tyyppinen” eli kiinteäreunainen ei kouluaidoilla aidattava. Kouluradalle oli etukäteen annetut lähtöajat, esteradalle taas senai mennä kun ratsukko oli valmis (kuitenkin 30 minuutin sisällä kouluradan suorittamisesta, paitsi jos tuli jokin poikkeustilanne). Kouluratsastusosuudessa sallittiin enemmän erikoisvarusteita kuin normaaleissa kouluratsastuskilpailuissa, varusteiden tarkastusta ei ollut radan jälkeen. Kouluradalle ei myöskään ollut kuulutuksia, vaan ratsukot pitivät itse selvillä lähtöaikansa.

Yllä: kouluratsastusalue, edessä verryttelyalue jonka takana kaukalo, oikealla 2 koulurataa.

MAASTORATAOSUUS:

Maastoradat kiemurtelivat vaihtelevassa maastossa kilpailualueen ympärillä ja yleisö sai vapaasti liikkua alueella kävellen. Kiinnostavimmille maastoestealueille oli tehty narulla rajattuja alueita, joista kuvaaminen ja kilpailun seuraaminen oli turvallista. Alueet oli aidattu matalalla, noin 20 cm maasta irti olevalla valkoisella paalinarulla. Esteet olivat yleisölle hyvin seurattavissa ja ne oli sijoiteltu niin että yhdestä paikasta näki useita hyppyjä.

Maastorataan ja esterataan sai tutustua kävellen, vaikka luokka oli kesken. Tämä aiheutti pari vaaratilannetta, jossa toimihenkilöt joutuivat huutamaan varoitusta ”pois alta”. Estevalvoja myös vihelsi pilliin ratsukon lähestyessä estettä. Rataan kuuluvassa mäessä oli myös ihmisiä väärään aikaan koska näkyvyyttä ei ollut. Yleisöä oli paikalla aika paljon, myös lastenvaunuja ja koiria sai olla radalla.

Johteet olivat jopa 1,5 – 2,5 m korkuisia. Esteiden maalinja oli merkitty näkyvästi, esim. hakkeella/hiekalla/kukilla/omenoilla/havuilla/kivillä.

Johteiden sijoittelulla (esim. heinäpaalit, kuusentaimet ym.) autettiin hevosia ponnistamaan oikeasta kohdasta.

Osa maastoesteistä oli rakennettu käyttäen MIM-kannatin-turvamekanismia (kuva oik.) ja tällaiset esteet oli merkitty ” punainen ruksi valkoisella pohjalla”-merkillä.

MIM-systeemillä kiinnitetyt puomit tipahtavat alas, jos ratsukko takertuu puomiin tai kolauttaa siihen voimakkaasti. Tämä lisää turvallisuutta etenkin korkeissa luokissa ja vaikeilla esteillä. Maastoesteet olivat vaihtelevia, osa hyvinkin pelkistettyjä ja osassa käytettiin tehosteena kukkia, omenoita, kukkakoreja, heinäpaaleja jopa leikkivariksia.

Maaston korkeuseroja käytettiin hyväksi etenkin vaikeissa luokissa. Paikoin radalla oli isoja kiviä, ja este saattoi olla rakennettu kivien päälle. Keskellä rataa oli kallioinen kohta, jota ei oltu aidattu/peitetty, tämä herätti hieman ihmetystä turvallisuutta ajatellen.

KÄYTÄNNÖN JÄRJESTELYT KILPAILUISSA:

Maastoradan suunnittelija ja tekninen asiantuntija olivat muutama viikko ennen kilpailua käyneet läpi suunnitellut radat ja miettineet yhdessä toteutusta. Kilpailuja ennen he kävelivät ja tarkistivat vielä toteutuneet valmiit radat yhdessä ja tekivät muutoksia, jos tarvetta esiintyi. Jos henkilökunnassa oli ensiaputaidon omaavaa väkeä, niin he olivat sijoiteltu kauimpana olevien esteiden luokse. Radan suunnittelija kierteli tarkistamassa esteitä ja ponnistuspaikkoja myös kisan aikana.

Yleiset alueet oli suunniteltu turvallisuuden kannalta hyvin, ja hevosten kulku verryttelystä kilpa-alueelle oli aidattu yleisöltä. Maastoestekokeessa ei ollut virallisia ilmoitettuja radan kävelyjä kuin vain 90 cm luokassa. Muissa luokissa rataa sai tutustua kesken kilpailujen. Ratojen suunnittelu oli selvästi tehty huolella ja ammattitaitoisesti. Jokaiselle esteelle oli mietitty tehtävä ja pyritty toteuttamaan se niin, että esteen ylittäminen on hevoselle helppoa. Esim. esteen suuntaus, ponnistuspaikka ja johteet oli sijoitettu ajatuksella.

Maastoesterataa huollettiin koko kilpailun ajan, etenkin esteen edessä olevia ponnistuspaikkoja, joille lisättiin kesken luokankin kivituhkaa/soraa. Vesisteen reunaa tiivistettiin jo edellisenä päivänä maantiivistyskoneella siitä kohdasta, josta oli nousu vedestä ylös. Paikalla oli koko maastoestekisan ajan ambulanssi. Rata oli kaikilta kohdiltaan helposti autolla lähestyttävä, jolloin huoltotoimenpiteet onnistuivat helposti ja myös mahdollisen onnettomuuden sattuessa paikalle pääsi helposti.

Hevosten lieviinkin epäpuhtauksiin tartuttiin heti ja pyydettiin hevonen eläinlääkärin tarkastukseen. Normaalisti eläinlääkäri on paikalla molempina päivinä. Maastoesteillä henkilökunta ohjeisti ratsukkoa ripeästi, jotta esimerkiksi kiellon sattuessa ehti suorittaa esteen uudelleen ennen seuraavaa ratsukkoa. Näin ehkäisti mahdollista vaaratilannetta.

Ratapiirrokset olivat tulostettu luokan värien mukaisille papereille. Piirrokset oli ilmeisesti tulostettu Google Mapsista, ja reitti piirretty punaisella siihen (kuva yllä: 90 cm luokan ratapiirros).

Koulu- ja esteradoilla oli ns. verryttelyvahdit, jotka pitivät huolen mikä ratsukko on menossa radalle, ja he myös ilmoittivat kuuluttajalle vuorossa olevan ratsukon. Maastoestetuomarit olivat sijoitettu siten että kukaan ei ollut yksin vaan vähintään pareittain, ja pari saattoi katsella kahta estettä yhtä aikaa (tai kolme ihmistä ja kolme estettä). He myös vihelsivät pilliin merkiksi kaikille, kun hevonen lähestyi maastoestettä.

Tiedotus tapahtui kisapaikalla pääosin radiopuhelinten välityksellä. Jokaisella toimihenkilöpisteellä oli oma radiopuhelin. Tuomaristo ja kuuluttaja kuulivat koko kilpailun radiopuhelinliikenteen, jolloin kuuluttajan oli helppo kertoa myös yleisölle missä vaiheessa maastorataa ratsukko on menossa, ja onko tämä suoritunut puhtaasti esteistä. Tapahtuman/yhdistyksen Facebook-sivuilla näytti olevan myös joitain tiedotteita päivän aikatauluista. Kuulutuksia oli ensimmäisenä päivänä kohtuu vähän, etenkin kouluosuudesta ei kuulutettu mitään. Esteissä kuulutettiin ratsastaja, luokka ja tulos. Maastoradalle lähtijöistä kerrottiin kuulutuksessa enemmän, mm. hevosen ikä, rotu. Maastoradalta kuulutettiin väliaikatuloksia, esim. "on selvittänyt esteet x-x puhtaasti tähän asti.

Kilpailijan numerolle oli jokaisella oma henkselitaskuliivi, johon eteen ja taakse tuli numerolappu jonka sai kilpailukansliasta. Lappu oli A4-kokoinen vaakatasossa oleva, sen taustaväri oli luokan mukainen ja lapussa oli kilpailijan nimi, luokka ja luokkasponsorin nimi. Toisena kilpailupäivänä oli uudet numerolaput.

Käsivarsilapuissa kilpailijalla tieto lähimmästä yhteyshenkilöstä, ja tiedot huomioitavista sairauksista mahdollista tapaturmatilannetta varten. Jos ilmoittautunut ei osallistunut tai saapunut paikalle, niin nimi viivattiin yli tulospapereista.

Färgindikator i respektive klass

Klass 1 CNC* Orange på alla numreringar.

Klass 2 H100 Gul på alla numreringar.

Klass 3 H90 Ljusrosa nummerlapp. Rosa banhoppningsnummer. Röda terrängnummer.

Klass 4 H90 Vit nummerlapp. Rosa banhoppningsnummer. Röda terrängnummer.

Klass 5 P90 Ljusblå nummerlapp och banhoppningsnummer. Blåa terrängnummer.

Klass 6, 7 och 8 Ljusgrön nummerlapp och banhoppningsnummer. Gröna terrängnummer.

Maastoradan lähtö tapahtui isoissa luokissa erikseen tehdystä lähtökarsinasta, johon ratsukko sai mennä kun lähtölippu nousi ylös. Lähtömerkki annettiin laskemalla lippu alas. Maali oli sijoitettu lähtöalueen läheisyyteen estekentälle, jossa kuuluttamokin sijaitsi. Maaliin tullessa liputtaja heilautti punaista lippua merkiksi ajanottajille.

Esteiden määrä vaihteli luokkien tason mukaan. Matalissa luokissa oli esteitä 13 -14, ja yhden tähden luokassa 21-22 (osa esteistä oli 2-3 osaisia, jolloin hyppyjä oli enemmänkin). Palkintojenjakoon tultiin jalan ilman hevosta. Palkintojenjako oli yllättävän koruton, ilman musiikkia eikä kuuluttajakaan kuuluttanut mitään. Vain palkintojen jakaja luki tulokset.

Hankematkalta löytyneitä ideoita kenttäratsastuskilpailujen järjestämiseen:

- maastoesteiden rakentamisideoita löytyi useita, näistä kaikista otettiin valokuvat myöhempää käyttöä varten. Esteisiin kannattaa rakentaa niiden nostamista helpottavia lenkkejä (kuva oikealla) tai trukkipiikeille paikkoja joilla niitä on helpompi liikutella
- este- ja kilpailijanimerointi, joka oli tehty eri väreillä
- estesuuntalippujen kiinnitys: esteessä oli puolikas salaojaputki, jonne lippukepin varsi painettiin (lippu irtoa helposti siihen osuttaessa)
- verryyttelyalueella oli kilpailijoille näkyvillä kello
- maastoestetuomareilla oli radiopuhelimen lisäksi sekuntikello, jolla otettiin aikaa mikäli kilpailijan piti keskeyttää suoritus hetkellisesti esimerkiksi esteen rikkoutumisesta johtuvan korjauksen ajaksi
- maastoestetuomareilla oli jokaisella oma kansio, jossa tiivistetyt ohjeet estetuomarointiin (mm. Fallrapport putoamistapahtumasta), tiivistelmä säännöistä sekä ohjeet radiopuhelimen käytöstä
- vesiesteellä oli veden pinnan säätelyyn kehitetty ”putki”, joka poistaa liian veden vesihaudasta. Kaksi salaojaputkea, jossa isompi kerryttää veden putkeen, ja sisällä pienempi joka poistaa veden. Pienemmän ”tulppana” oli toinen putki, jota nostamalla vesi saatiin poistumaan.
- yleisöalueiden merkitseminen naruin ja kyltein
- saimme Ruotsin ratsastajainliiton oppaan, joka on tarkoitettu maastoestetuomareille, pöytäkirjakansion jota maastoestetuomarit käyttivät ja ruotsinkielisen vihkosien ”suuntalinjat miten rakennetaan maastoesterata”.

SM-taso, kansalliset kenttäratsastuskilpailut

Ratsuniitty Oy:n järjesti Lempäälässä 2-päiväiset kansainväliset kenttäratsastuskilpailut tasolla CCI2*-L ja CCI2*-S sekä kansallisen kenttäratsastuskilpailun tasolla 100cm. Kilpailuissa järjestettiin myös junioreiden ja ponien Suomenmestaruuskilpailut.

Lempäälän kilpailuista jäi mieleen upea kenttärata, joka oli tehty osittain paikallisen golf-radan viheriölle. Kilpailuita oli helppo seurata, sillä rata näkyi yleisöalueelle lähes koko ajan.

Pääsimme myös kiertämään radan jalan, ja tekninen asiantuntija Aki Karhapää kertoi kierroksen aikana radasta ja esteistä yksityiskohtia:

Radan ensimmäinen este oli isohko tukkieste, joka oli selkeä ja kutsuva. Tällä saadaan

ratsukolle ”hyvä fiilis” kilpailun alussa. 2. este oli leveä mutta helppo pöytäeste. Tästä rata jatkui ison pellon laitaa pitkin.

Kolmoissarja-este; Esteen A-osana oli MIMS-tukki, jonka jälkeen 4 laukkaa B-osan isolle tukille, josta hyppy suoraan veteen. Sen jälkeen tuli C-osan kapea este 4 laukan päässä. Haastavin osa esteestä oli C-osan hyppy veden jälkeen koska este oli kapea.

Toinen kolmoissarjaeste muodostui A-osan 140 cm leveästä pienestä talosta, B-osa 110 cm alastulo banketilta ja C-osa pöytäesteestä. Tällä esteellä näytti ratsukoilla olevan eniten ongelmia.

Kaksoissarja-esteellä A-osa oli 110 cm korkea ylöshyppy banketille, B-osa oli kapea mökki kolmen laukan välillä. Tämä sarjaeste vaati erityistä tarkkuutta ratsastamiseen sillä ratsastajan piti saada ylöshyppyä varten hevonen hyvin takaosansa päälle ja ensimmäinen laukka-askel banketilla on usein matala. Kaksi seuraavaa laukkaa tuli ratsastaa huolellisesti, jotta B-osan kapean mökin hyppääminen onnistui.

Laatikkoeste, jossa käytetty eriväristä haketta sekä maalinjaan että esteen sisälle.

Juniori/poniluokan este

Sunnuntaipäivän ainoa kilpailu oli kansainvälisen CCI2*-luokan esteosuus, jossa kilpaili 7 ratsukkoa.

Radan esteistä suurin osa oli sijoitettu yleisöystävällisesti isolle aukealle.

3-päiväiset kilpailut tasolla CCI2* - CCI4*

Puolan Sopot ja Hippodrome on perinteikäs iso kilpailualue, jonka historia ulottuu yli 100 vuoden taakse. Alue on todella iso, peräti 40 hehtaaria josta 31 hehtaaria on hevosten käytössä. Alueella on iso 80 x 90m kokoinen hiekkapohjainen kilpailukenttä, nurmikenttiä, kaksi isoa hiekkakenttää ja sitä ympäröi nurmipohjainen laukkarata (pituudeltaan 1850m).

Sisääntuloportin vieressä on korkeatasoinen ravintola ”Sekretariat” ja sen jälkeen laukkaradan vanha puinen avokatsomo. Alueella on useita talleja (yhteensä 220 tallipaikkaa), 3 maneesia joista suurimmassa on katsomo ja ravintola sekä vanhempi pieni maneesi. Valtaosa talleista oli kilpailijoiden käytössä. Koko alueen omistaa Hipodrom Sopot -niminen yhtiö, ja sen kaikki osakkeet vuodesta 1999 alkaen omistaa Sopotin kaupunki.

Kansainväliset kilpailut, kuten nämäkin 3-tähden on järjestetty viimeisen päälle. Kuulutus oli Puolaksi ja englanniksi, tulostaulut olivat sähköiset ja niistä näki kouluradan suoritukset kuvattuna sekä heti suorituksen loputtua tulokset. Suomalaisia kilpailijoita oli tosi paljon, lisäksi tapasimme alueella suomalaisen koulutuomarin Seppo Laineen ja vaihdoimme hänen kanssa muutaman sanan.

Esteosuudet pidettiin nurmipohjaisella kilpailukentällä, joka sijaitsi lähellä kouluratoja. Haastetta seuraamiselle toi alueen valtava koko. Koko alueella sai liikkua vapaasti, kunhan varoi kilpailijoita.

Maastoradan esteet olivat massiivisia, ja niitä oli todella paljon. Suurin osa niistä oli valtavia puunrunkoja, joiden halkaisija oli metrin verran tai vähän enemmän. Isommissa esteissä oli suuria korkeuseroa, esimerkiksi kuivahauta eli kuoppa alaspäin tai hyppy ylös ja alas penkereille.

Yleisöä oli eniten vesiesteen luona, koska siellä myös tapahtui eniten.

Irtohevosiakin oli kohtuullisen paljon, radan vaativuudesta johtuen kaikki eivät päässeet maaliin asti. Tuon tuostakin näki keskeytyksiä, kieltoja ja putoamisiakin.

Tukkiesteet olivat usein penkereiden päällä, joista alashyppy tehtiin alamäkeen

Hevosten jalat oli rasvattu turvallisuuden takia. Yläpuolella olevassa kuvassa näkyy hyvin MIM-turvakannattimet molemmissa yläpuomeissa.

Yllä: Tuomarikopit kouluradalla. Alla: Radalla sai liikkua vapaasti kunhan varoi ratsukoita.

